

Słowniczek:

Mnich – słowo pochodzi z języka greckiego (monachos) i można je przetłumaczyć jako ten, który jest jednym, czyli ten, kto jest wewnątrznie jednością, dla którego ważna jest tylko jedna rzecz, to znaczy dążenie do Boga. Ideał ten można realizować we wspólnocie bądź w samotności. Stąd biorą się różne rodzaje życia monastycznego: eremickie, czyli samotne, oraz cenobityczne, czyli wspólnotowe. To pierwsze realizują kameduli i kartuzi, to drugie benedyktyni i cystersi. Najprościej ujmując - mnich jest zakonnikiem, żyjącym w klasztorze kontemplacyjnym (czyli w klasztorach opartych przede wszystkim na Regule św. Benedykta).

Klasztor/zakon – słowo pochodzenia łacińskiego (claustrum), oznacza przestrzeń zamkniętą, wydzieloną, otoczoną murem, czyli taką, którą zamieszkują mnisi. Jego greckim odpowiednikiem jest słowo monasterion (mającym też wersję łacińską: monasterium). Klasztor to pojedynczy dom zakonny, zakon zaś składa się w wielu klasztorów kierujących się tymi samymi prawami.

Opactwo – jest to autonomiczny klasztor kierujący się zwykle Regułą św. Benedykta, liczący przynajmniej 12 mnichów. Na jego czele stoi wybierany przez daną wspólnotę przełożony noszący tytuł opata. Zastępcą opata, pomagającym mu w zarządzie jest przeor - czyli pierwszy po opacie, a drugi we wspólnocie.

Reguła – oznaczało pierwotnie sznur używany przez cieśli przy budowie, aby równo układać kamienie bądź cegły. Już bardzo wcześnie, bo w IV w., takie pojęcie trafiło do piśmiennictwa monastycznego, na oznaczenie zbioru wskazań, które mistrz kierował do swych uczniów. Takich zbiorów powstawało bardzo wiele, nie miały one jeszcze postaci jednolitych kodyfikacji prawnych, ale raczej zbioru luźnych wskazówek, czasami zredagowanych na zasadzie pytań i odpowiedzi.